Θεσσαλονίκη 29/10/54

R 5/11/54
25/11/54

Ἀγαπητέ μου Κυριάκο

Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξή σου παίρνοντας στὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ γράμμα.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀπὸ καιρὸ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ γράψω καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς εἶναι τώρα πάνω ἀπὸ 15 μέρες ποὺ τὸ περιφέρω στὰ χέρια μου διστάζοντας νὰ σοῦ τὸ στείλω. Θέλω νὰ σοῦ γράψω μερικὰ πράγματα ποὺ ὅταν συναντηθήκαμε ἢ δὲν τὰ θίξαμε καθόλου ἢ ἐγὼ τουλάχιστον δὲν σοῦ ἔδωσα σαφεῖς ἀπαντήσεις, καὶ ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ τὰ πῶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ περίμενα. Ἂν θυμᾶσαι στὸ παράθυρο, ἀλλὰ ἦρθες μὲ παρέα καὶ ἔτσι μοῦ χάλασες ὅλα τὰ σχέδια.

Πρὶν ὅμως σοῦ γράψω ὁτιδήποτε ἄλλο πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὸ βράδυ ὅταν μετὰ τὸ φαγητὸ φύγατε ἡ μητέρα μου μὲ ρώτησε τί συζητήσαμε. Τῆς εἶπα λοιπὸν μερικὰ πράγματα. Νόμιζω πὼς εἶχα ὑποχρέωση νὰ τῆς τὰ πῶ, καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ πῇ τοῦ πατέρα μου νὰ μιλήσουμε καὶ νὰ ἐξηγηθοῦμε μιὰ καὶ καλή. Δὲν φαντάζεσαι λοιπὸν τὴν χαρά μου ὅταν ἄκουσα τὸν πατέρα μου νὰ λέῃ «ὁ Κυριάκος δὲν εἶναι κακός, εἶναι καλός· μόνο ποὺ θέλει νὰ πάῃ μὲ τὰ νερά του»· καὶ ἡ μητέρα μου συμπλήρωσε «ἀφοῦ τὸν θέλῃς καὶ ἂν σὲ θέλῃ νὰ παρθῆτε γιὰ μᾶς ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θἆναι νὰ μᾶς γράφετε καὶ νὰ μαθαίνουμε ὅτι περνᾶτε καλά».

Περνῶ τώρα στὴν ἐξέταση τῶν αἰτιῶν τοῦ δισταγμοῦ σου. Καὶ ξεκαθαρίζοντάς τα ἕνα-ἕνα προσπαθῶ νὰ βρῶ τὸ πιὸ πιθανό

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑ